

oplyse denne sikkerhedsforanstaltning til andre. Det er derfor ikke afgørende for hæftelsen efter stk. 3, om brugeren har overladt selve det fysiske betalingsinstrument (for eksempel et betalingskort) til en anden person, idet det er sikkerhedsforanstaltningen for eksempel i form af en kode, der er den egentlige sikkerhed i systemet.

De tilfælde efter *stk. 3, nr. 1-3*, hvor brugeren hæfter, omhandler alene brugerens manglende påpasselighed ved omgangen med den personlige sikkerhedsforanstaltning. Bestemmelsen understøtter herved, at der er tale om en personlig sikkerhedsforanstaltning, som ikke må overdrages til eller bruges af andre. Bestemmelsen indeholder derfor ikke udtrykkelige regler om, hvorledes en anden person skal agere, hvis denne person har fået overdraget sikkerhedsforanstaltningen af brugeren, og hvis denne i en sådan situation kompromitteres.

Formuleringen af *stk. 3, nr. 1*, er ændret i forhold til den hidtidige formulering i lov om visse betalingsmidler § 11, *stk. 3, nr. 1*, så den i overensstemmelse med Pengeinstitutankenævnets praksis også finder anvendelse på bortkomst af selve betalingsinstrumentet.

Forslaget til *stk. 4* sigter på de tilfælde af misbrug, hvor betalingsinstrumentet har været aflæst fysisk eller elektronisk, og der i tilknytning hertil er anvendt en falsk underskrift.

Kan et betalingsinstrument anvendes ved, at betaleren underskriver for eksempel en nota samtidig med, at der sker en elektronisk eller fysisk aflæsning af betalingsinstrumentet, må betaleren opbevare selve betalingsinstrumentet, typisk et kort, sikkert for at begrænse risikoen for misbrug.

I modsætning til *stk. 3* præciseres det således i *stk. 4*, at den, som betaleren måtte overlade betalingsinstrumentet til, har samme pligt til at reagere efter *stk. 4*, som betaleren har, og at det er betaleren, der hæfter, hvis denne anden person ikke gør som foreskrevet i *stk. 4*.

Det er udgangspunktet for at anvende reglen i *stk. 4*, at den uberettigede har underskrevet falsk. Efter *stk. 4* hæfter betaleren kun, hvis betalers udbyder godtgør, at betaleren, eller nogen som betaleren har overladt betalingsinstrumentet til, har undladt at underrette udsteder snarest muligt efter at have fået kendskab til, at betalingsinstrumentet er bortkommet, eller at betaleren, eller nogen som betaleren har overladt betalingsinstrumentet til, ved anden groft uforsvarlig adfærd har muliggjort den uberettigede anvendelse.

Bestemmelsen viderefører den nuværende lov om visse betalingsmidler § 11, *stk. 4*, sammen med den efter denne bestemmelse gældende praksis.

Forslaget til *stk. 5* fastslår, at betalere ns hæftelse i de tilfælde, hvor der er sket misbrug efter såvel *stk. 3* som *stk. 4*, ikke kan overstige 8.000 kr.

Efter det foreslåede *stk. 6* vil betaleren under visse omstændigheder kunne komme til at hæfte uden beløbsbegrænsning. Bestemmelsen forudsætter anvendelse af den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning.

Betaleren hæfter uden beløbsbegrænsning for tab, når den, der uberettiget har anvendt betalingsinstrumentet, har brugt den til betalingsinstrumentet hørende personlige sikkerhedsforanstaltning og betalers udbyder kan godtgøre, at betaleren har oplyst den personlige sikkerhedsforanstaltning til den, der har foretaget misbruget. Det skal samtidig være sket under omstændigheder, hvor betaleren indså eller burde have indset, at der var risiko for misbrug.

Efter forslaget til § 60, *stk. 1, nr. 2 og 3*, skal betaleren have mulighed for at få spærret sit betalingsinstrument, ligesom betaleren skal have mulighed for at kunne dokumentere at have spærret for brugen af betalingsinstrumentet.

Forslaget til *stk. 7* bestemmer derfor i lighed med den gældende bestemmelse i lov om visse betalingsmidler § 11, *stk. 7*, at uanset *stk. 2-6* hæfter betalers udbyder i følgende situationer, forudsat at udbyder forinden har fået underretning om, at betaler ønsker betalingsinstrumentet spærret:

- 1) Uberettiget anvendelse efter betalingsinstrumentet er bortkommet.
- 2) Uberettiget anvendelse efter en uberettiget person har fået kendskab til den personlige sikkerhedsforanstaltning.
- 3) Uberettiget anvendelse, der finder sted, efter at betaleren af andre grunde ønsker betalingsinstrumentet spærret.

Da betalers ret til at få spærret for betalingsinstrumentet med forslaget til denne lov er reguleret i § 60, *stk. 1, nr. 2 og 3*, indeholder forslaget til *stk. 7* ikke regler herom. Forslaget til *stk. 7* afviger derfor på dette punkt fra lov om visse betalingsmidler § 11, *stk. 7*.

Efter forslaget til *stk. 8* hæfter betalers udbyder uanset ansvarsreglerne i *stk. 2-6* for uberettiget anvendelse, hvis betalers udbyder ikke har truffet egnede foranstaltninger, jf. § 60, *stk. 1, nr. 2*, dvs. har etableret en adgang til at spærre for brugen af betalingsinstrumentet. Bestemmelsen er ny i forhold til lov om visse betalingsmidler og gennemfører direktivets art. 61, *stk. 5*.

Efter forslaget til *stk. 9* kan brugeren holde sig umiddelbart til sin udbyder og er ikke henvist til at søge et mistet beløb inddrevet hos misbrugeren eller